

Skřítkové země

Skřítkové země, nahlíženo obecně, jsou tak velká a složitá skupina, že je velmi obtížné je popsat v jedné kapitole. Budu tedy ráda, když čtenář získá aspoň obecný dojem.

Nejdříve musím vysvětlit, že se zemí jsou spojeny 4 typy skřítků: Jedni jsou na povrchu země a druzí v podzemí. Obě tyto kategorie jsou rozděleny do dvou tříd: Skřítkové, kteří jsou vázáni na hmotné – fyzické tělo (například skřítkové stromů jsou vázáni na strom) a skřítkové bez této fyzické vázanosti, z nichž nejlepším příkladem jsou zahradní nebo lesní skřítkové. Pod povrchem (do určité míry i na povrchu) jsou bytosti s fyzickými těly, jako jsou velké, jednotlivé skály. Jsou srovnatelní se skřítky stromů, ale jsou mnohem méně inteligentní. Se skalami jsou spojeni i skřítki bez fyzických těl, obecně nazývaní gnómové. Tyto čtyři velké kategorie jsou zcela určité: Stromy, lesní skřítkové všech druhů, skály a gnómové. Ale pod povrchem a na povrchu země je takové množství podtypů a jednotlivců, že jedna skupina se prolíná s druhou. K oběma pak patří mnoho poddruhů a všechny se podílejí na vlastnostech a charakteru země stejným dílem. Popíši alespoň zčásti duchy skal a pokusím se identifikovat stvoření, žijící pod povrchem země, která můžeme nazývat gnómy. V další části se budu zabývat zahradou a lesem. Popíši skřítky stromů, lesní skřítky a skřítky povrchu země. Opakuji znovu, že existuje takové množství druhů, že jejich zařazení je nemožné. Jeden druh například žije v zemi a současně i na zemi, přičemž záleží na tom, co v kterou dobu dělají. Jsou zlatavě-hnědí, podobají se normálním gnómům, ale jsou podsaditější. Mají staré tváře a jiskrné oči. Přísně vzato nejsou to gnómové, po celém těle jsou porostlí hedvábnou kožešinou a dlouhá čelist se podobá bradce. Co se týče pohybů jsou hranatí, to znamená, že nemají půvab většiny skřítků. Vidáme je v přírodě v místech, kde je zem porostlá velice nízkou travou. Žijí většinou ve skupinách a podobají se králíkům. Mají rovněž rádi vibrace země. Napomáhají růstu a dodávají všemu životní energii, kterou přetvářejí a vedou zpod kořenů. Také se zajímají o život hmyzu jako jsou mravenci, včely a červi. Žijí společenským životem, spojují se jeden s druhým, mluví o své práci a o sobě, o novinkách ve světě skřítků, kteří žijí nad jejich kouskem země. Obvykle mají dobrou náladu, také se rádi „převlékají“, předvádějí se jeden před druhým, jeden druhému se směje a radostí poskakují. Jsou velmi pilní a při práci mívají vážný výraz lidí velmi zaměstnaných, což vypadá legračně. Drží se pohromadě a nemísí se s ostatními skřítky. Mají něco jako úřad nebo správní odbor. Zajímají se o hmyz a ze všech sil mu pomáhají. Patří k nesmírně starému řádu skřítků a z toho důvodu možná vypadají staře. Na lidi se dívají s plachou zvědavostí, nechápavě sledují jejich zvyklosti, ale žádný zvláštní vztah k lidem nemají.

Hlouběji v zemi žijí bytůstky mnohem tmavší, téměř černé; měří asi 2 stopy nebo více. Vypadají trochu jako ještěrky a je nesmírně těžké je zahlédnout. Jejich inteligence je nízká a žijí spolu jako zvířata, více méně bez myšlení. Vypadají tajuplně, ale mají schopnost společnou všem skřítkům a to je nekonečná činnost. Je téměř nemožné s nimi komunikovat, protože jejich činnost je zajímavá více než lidé.

Později, až budu psát o Velkém Kaňonu (Grand Canyon), se zmíním o dvou družích. Jedni jsou ohnivě purpuroví, 2-3 stopy velcí, druzí hnědo-červení, velcí asi jednu stopu. Ty větší jsem neviděla nikde jinde. Vzbuzují radost, také jsou neobvykle inteligentní a dovedou se snáze koncentrovat než většina skřítků. Jejich práce je zvláštní. Oni sami jsou středisky mezi magnetickými proudy v Kaňonu a životní sílu, která do nich vtéká, rozdělují dále. Hnědí a červení skřítkové v Kaňonu jsou spíše gnómové, jak vzhledem tak způsobem života. Zabývají se všemi formami života v tomto unikátním místě. Sama přesně nevím, co dělají. Má to něco společného s růstem, ale o jaký růst se může jednat pod zemí, nevím. Pokud by skály pod tlakem mohly měnit vlastnosti, řekla bych, že to je jejich práce. V každém případě jsou změny, při kterých pomáhají, pomalé. Oni sami se pohybují velice rozvážně. Jsou staří a pomalí a jejich práce vyžaduje velkou trpělivost. Všichni tito skřítkové, podobní gnómům,

kteří působí ve skalách a hlubinách země, vypadají jako prastará součást řádu věcí. Další jejich vlastností je, že se pohybují ve skupinách a mají rádi horko. Když je na povrchu zima a prší, rychle zase zmizí pod zem.

Jeden druh skřítků země, který je téměř univerzální, je malý, asi stopu velký skřítek, zlato-hnědý nebo tmavě-zelený. Může připomínat myš, protože má poněkud dlouhé uši a poskakuje kolem. Jedna varianta vypadá jako medvídek, nad pasem světle hnědý a pod pasem tmavě hnědý. Jsou veselí, radostní, s nízkou inteligencí. Pohybují se buď na dvou nohách, nebo někdy rychlými, trhavými pohyby jako myš. Jsou společenští, žijí v komunitách a jsou nesmírně zaměstnaní velice důležitou (podle nich) prací. Obývají půdu v lesních oblastech, starají se o mechy a žijí rádi mezi kořeny stromů nebo ve vysoké trávě.

Žádný ze skřítků, které jsem dosud popisovala, není pravý gnóm. Ukazuje to na komplexnost a bohatost života v zemi. Zatím jsem ještě nezačala psát o dění, které se odehrává v kůře zemské. Je to fascinující a komplikované místo a jistě tam žije mnohem více bytostí, než jsem zaznamenala. Mnohé z nich jsou pro nás nepříjemné a divné, myslím ale, že není důležité se jim věnovat, protože s lidmi mají pramálo společného a běžně se s nimi do styku nedostáváme. Jakmile lidské vědomí proniká různými zemskými vrstvami, máme pocit, že vnímáme skutečnou Matku Zemi, místo zrodu a zdroj bytí pro nespočetné miliony bytostí. Praví gnómové žijí pod skalami nebo blízko nich. Všichni vypadají jako známí gnómové z pohádek, jsou malí, zavalití, šedohnědí. Končetiny mají jinou barvu než tělo a to dělá dojem, že nosí kožené krátké kabátce. Nedávno jsem studovala skupinu těchto skřítků mezi obrovskými balvany. Vypadají divoce a nijak zvlášť nemilují lidi. Vynoří se zpod skal, aby si nezvané hosty prohlédli a zjistili, co jsou zač. Nejvíce gnómů žije v krajině, kde jsou velké hory a skály a téměř nic jiného. Mají pocit stejnorodosti se svým okolím. Zajímá nás, co se s gnómy stane, když lidé pracují v lomech a odstřelují skály. Prostě zmizí. Odejdou. Jak jinak, když se kolem pohybují velké jeřáby a hřmotící vagóny křižují cesty. Stěhují se tedy vinou lidí.

Vždy je vidíme ve skupinách o 4-5 skřítcích, protože nejsou takoví individualisté jako třeba zahradní skřítkové. Mají určité záliby i nechuti, mají nízkou inteligenci a spíše primitivní cítění. Nedávno, když jsem je pozorovala, viděla jsem, že je přitahují, protože poznali, že je vidím, a když se budu snažit, budu s nimi moci mluvit. Zároveň mě ale odmítali, protože nejsou rádi, když je něco neznámého ruší. Většina skřítků má ráda všechno nové a neznámé, ale tyto bytosti mají nechuť k jakékoliv změně. Ráda je pozoruji a snažím se získat jejich důvěru. Pomalu, krok za krokem si zvykají a jsou ochotni rozvíjet několik námětů, které se týkají jejich skrytého života. Nejzajímavější poznatek je, že gnómové považují skály za své přátele a za živé bytosti. Podivné je, že mají pravdu, protože skály jsou v určitém smyslu živé. Přinejmenším jsou schopny nepatrné reakce. Velké skály, které jsou velmi staré, získávaly pomalu, po celé věky, určitý rys osobnosti, určované jejich základním složením a zkušeností. Když mluvím o reakci, myslím tím, že taková stará skála může cítit - velmi nejasně - libost nebo nelibost pro osobu, kterou často vidá. Nebo lépe řečeno, skála spíše cítí, než vidí. Jestliže někdo často přichází ke skále a usedá na ni, skála může cítit zálibu nebo nechuť. To se nestává každému, pouze lidem, kteří nesou v sobě zálibu ke skále, nebo kteří dokáží nějakým způsobem komunikovat s přírodou. V Austrálii jsem měla několik zkušeností se skalami. Odjakživa jsem mívala zvláštní zálibu ve skalách, jako má někdo rád psy nebo kočky. V Sydney jsem měla svou skálu, kterou jsem často navštěvovala, sedávala tam po celé hodiny a pozorovala život v přístavu. Ta skála věděla, kdy jsem přišla a vydávala (pokud můžeme tento výraz použít) pocit radosti. Pocit velmi neurčitý, podobný radosti, jakou projevoval můj pes, když mě spatřil po delší nepřítomnosti. Bylo mi to velmi milé, protože se to slučovalo s prožíváním moře a stromů kolem. Byl to pocit harmonie. Když jsem odcházela, skála zesmutněla, nechápala, proč ji opouštím. Bylo to až dojmavé, jak se skála snažila cítit a přesto byl výsledek nepatrný. Je to něco podobného, jako když vidíme hluchoněmého člověka, který se snaží, aby mu okolí rozumělo.

V následujících odstavcích seznámím čtenáře s někým, kdo ví mnohem více než já. Některé ze skalních bytostí, o kterých se zmiňuje, jsem znala sama. Autor používá výraz „etherický“ pro látku, ze které se tvoří těla skřítků a výraz „astrální“ pro ještě jemnější látku. Popis se týká skal, pozorovaných v přírodním parku v Austrálii.

První skála, o které píše, byla na břehu řeky a objímaly ji kořeny velkého stromu: „Zeptali jsme se na složení této jednoduché bytosti. Dozvěděli jsme se, že její etherické tělo je organicky uspořádáno. Možnost tohoto uspořádání je i u jiných jedinců. Skála má vlastní fyzikální tělo, svého etherického dvojníka a má začínající citění. Žulovou strukturu skály zná každý student mineralogie. Etherický dvojník vytváří v „etheru“ protějšek, který v prostoru zaujímá stejné postavení jako skála. Astrální tělo je v prostoru poněkud zvětšeno. Etherický dvojník má něco, o čem jsme ještě nemluvili, a to je určité jádro. Ve hmotě mají tato jádra například jednoduché buňky nebo jiné nízké formy živočišné nebo rostlinné. Toto etherické jádro má rejstřík neboli záznam zkušeností a prožitků a to umožňuje přátelskému nárůdku pomáhat při vývoji a růstu skály. Zjistili jsme, že když jsme položili ruku na skálu, proudila energie z ruky do skály, ta ji s radostí přijala a použila. Toto se odehrává při povrchové aplikaci, ale zjistili jsme, že když je tento proud energie zaměřen přímo do jádra, rozproudí se síla okamžitě po celém těle. Je to podobné jako v lidském organismu, kde krev proudí celým tělem.

Toto zvláštní zdání rozdělené osobnosti není mezi skalami neznámé. Objevili jsme další tři případy, kromě výše uvedeného, a asi bychom jich našli i více. Vidíme u nich překvapivé rozdíly v inteligenci minerálů, která je oživuje. Je jisté, že nás čeká další, trpělivé bádání na tomto dosud neznámém poli. Skála, o které jsme mluvili, byla výrazně přátelská, pokud to její omezené výrazové vlastnosti dovolují projevit. Vnímali jsme zárodky záliby a vděčnosti a skála byla ochotna odpovídat podle svých možností. V nějaké velice vzdálené budoucnosti se vyvine ve společenskou a živou bytost, ve svém přátelství věrnou až za hrob.

Náš druhý případ, skála, která ležela u staré silnice, nyní pouze málo frekventované, byla výrazně odlišná. Místo aby přijímala snahy o sblížení, rozhodně je odmítala. Její postoj byl nekompromisní: „Starejte se o sebe a nechte mě na pokoji“. Byla méně vyvinutá než ta předešlá, ale cítili jsme začínající sílu a nahromaděné násilí. Tato síla předpovídala pro budoucnost železné odhodlání (bez ohledu na železité složky v její fyzikální struktuře) ve spojení se sobectvím a bezohledností. Vypadá to jako fantazie, když mluvíme o těchto vlastnostech u skal. Nicméně semínka těchto vlastností byla tak jasně poznatelná, že bylo možno předpovídat plody a ovoce v budoucnu. Zjistili jsme, že velká její část byla odstraněna při výstavbě silnice. Kdoví, jestli tato skutečnost nezavinila misantropický postoj skály.

Třetí případ byla obrovská skála na okraji vysokého horského předělu a vytvářela stropy nad malými jeskyněmi, které byly těžko přístupné. Uvnitř skály byl ještě jeden nižší strop s velkou, oválnou dírou. Měli jsme dojem, že tento podivný útvar byl kdysi v dávných časech použit. Byl to prchající divoch, který hledal úkryt před jinými divochy ozbrojenými šípy, který zahlédl tento úkryt, vylezl nahoru po skále jako opice a tak unikl o zlomek vteřiny pronásledovatelům. Tento dramatický únik byl zřejmě nejzajímavější příhodou v jinak monotónní historii skály. Proto, jakmile jsme učinili první kroky k proniknutí do jejího podvědomí, byla ihned schopna celou scénu reprodukovat. Asi tak, jako člověk, který prožil neobvyklou událost, má potřebu o ní stále mluvit. Jinak jsme měli dojem, že se už od ní nic nedozvíme, ale pak jsme se přesvědčili o tom, že přece jen má, i když velice nejasnou, představu o krajině kolem sebe. Nemůžeme ovšem říci, že tu krajinu viděla, spíše ji vycítovala a věděla o změnách, které se na ní udály.

Čtvrtá skála, kterou jsme pozorovali, měla nejmimořádnější historii ze všech. Také to byla obrovská, podkovovitá skála, ale v jeskyni pod ní se v pravěku vykonávaly lidské oběti. Atmosféra děsu tam byla trvale citelná. Psychometricky je snadné objevit kteroukoliv z úděsných scén, jejichž svědkem

skála byla, je ale zvláštní, že žádná z nich se nevryla do podvědomí skály tak silně, jako scéna s únikem divocha u skály číslo 3. Mohlo by se říci, že tato skála nebyla tak dobrým pozorovatelem! Na druhé straně každá částička skály byla proniknuta osudovou, otřesnou hrůzou, pro kterou není slov. Pocit zcela mlhavý a přitom do takové hloubky zasahující, že byl do skály přímo vryt a tvořil její nedílnou část. Přitom byl cítit závan odporného prožitku, nepochopitelné, pradávno zlo, pro které moderní jazyky nemají jména.

Nic z toho se nedá jasně definovat - nic jen pomalý, temný sen nevyslovitelného zla. Rádi bychom věděli, do jaké nezemské tragédie se tato skála v budoucnosti vyvine. “

Tyto poznatky řeknou čtenáři dost o skalách. Popsal je autor se zvláštní, možno říci unikátní schopností. G. W. Leadbeater, Fritz Kunz: The Personality of Rocks.

Jak fascinující je naše stará země, když si uvědomíme, že je na ní mnohem více života, než jsme předpokládali. Mnozí čtenáři to budou považovat za divné a možná nepravděpodobné. Pravděpodobně jedna z příčin, že stárneme a stáváme se nudnými, spočívá v tom, že nevidíme život kolem sebe a odmítáme věřit tomu, co není vidět. Naše vnímání je proto omezené, přímá zkušenost je malá, tak stárneme předčasně a život se stává monotónní. Jestliže se ale budeme snažit aspoň uvěřit, nebo dokonce prožít některé z těchto věcí, které se ze začátku zdají divné nebo dokonce bláznivé, nalezneme opět dotyk odešlé slávy přírody, matky všeho živého, a znovu získáme mládí, které je život. V mém vlastním životě tento skrytý svět, který popisují, znamenal víc, než mohu vyjádřit. Jestliže čtenář dokáže sledovat další kapitoly bez pohrdání, ale naopak se snahou pochopit, pokud se aspoň pokusí dostat se do styku se světem, který popisují (i když to je proti „rozumu“), může prožít nečekané štěstí a nové chápání životních problémů.

Země, na které žijeme, je zalidněná těmito kouzelnými a radostnými bytůstky, které popisují. Naše zahrady, lesy, naše hory - všechno kolem nás - jsou jimi obydleny a tak žijeme ve světě, který překypuje radostí z pocitužití. Jestliže si to dokážeme uvědomit, nalezneme tajemství věčného mládí.

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - Duchovní podpora

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/skutecny_svet_skritku/skritkove_zeme

Last update: 05.11.2014 11:04

